

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/1/2016
Identifikačné číslo spisu:	1015202018
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1015202018.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci navrhovateľa: E. Q., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Ghana, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina, Kuzmányho 26, Žilina, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/136/2015-25 zo dňa 14.12.2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/136/2015-25 zo dňa 14.12.2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-BB7-91-074/2015-AV zo dňa 08.11.2015 z r u š u j e .

Navrhovateľ n e m á právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-BB7-91-074/2015-AV zo dňa 08.11.2015, ktorým bol navrhovateľ zaistený v súlade s ustanovením § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „nariadenie Dublin III“), a na základe konania vedenom Dublinským strediskom Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej "Dublinským strediskom MÚ MV SR") pod č. konania MU-DS-18/2015-Ž, a to dňom 08.11.2015 a navrhovateľ bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov navrhovateľ bol zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac do

08.02.2016.

V odôvodnení rozhodnutia odporcu sa uvádza, že dňa 08.11.2015 bol navrhovateľ predvedený pracovníkom odporcu na Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, za účelom zistenia totožnosti, nakoľko nemohol hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť. Na základe informácií získaných cestou Migračného úradu MV SR bolo zistené, že navrhovateľ žiadal o udelenie azylu na území Maďarskej republiky. Z dôvodu, že navrhovateľ svojím konaním naplnil podmienky ustanovené podľa nariadenia Dublin III, správny orgán po zistení uvedenej skutočnosti kontaktoval Dublinské stredisko MÚ MV SR, ktoré navrhovateľovi pridelo číslo z protokolu Migračného úradu MV SR MU-DS-18/2015-Ž.

Vzhľadom na uvedené začal odporca dňa 08.11.2015 konanie vo veci zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia Dublin III, nakoľko u navrhovateľa existuje značné riziko jeho úteku, vyplývajúce z jeho nelegálnej migrácie po Európe, ako aj skutočnosť, že navrhovateľ nemá udelený pobyt na území Slovenskej republiky podľa zákona o pobyte cudzincov a ani nemá pri sebe žiaden doklad, ktorý by umožňoval zistenie jeho totožnosti.

Odporca mal na základe informácií z Maďarskej republiky a migračného úradu preukázané, že navrhovateľ požiadal o azyl na území Maďarskej republiky. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu a je v azylovom konaní na území Maďarska, ktoré svojvoľne opustil. Navrhovateľ sa mal po prepustení z polície dostaviť do pobytového tábora v Maďarsku a ostať tam do rozhodnutia maďarských orgánov a nie opustiť územie štátu, kde požiadal o udelenie azylu a vycestovať na územie iného štátu Únie.

Odporca skúmal aj možnosti uloženia menej závažného prostriedku ako zaistenia, ktorými je oprávnený zabezpečiť prípravu a výkon prevozu navrhovateľa v zmysle nariadenia Dublin III a konštatoval, že navrhovateľ nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca stanovil dĺžku doby zaistenia do 08.02.2016. Počas tejto doby vykoná všetky úkony potrebné na odovzdanie navrhovateľa do členského štátu, v ktorom požiadal o medzinárodnú ochranu. Ide o zabezpečenie akceptácie prevzatia zo strany úradov Maďarskej republiky, ako aj samotná príprava prevozu, jeho technické, materiálne ako aj personálne zabezpečenie prevozu a prevzatia navrhovateľa príslušnými orgánmi Maďarskej republiky.

Uviedol, že presnú dobu zaistenia navrhovateľa nie je možné predbežne presne určiť a je ju možné odhadnúť hlavne z aplikačnej praxe. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí komunikácia medzi štátnymi orgánmi členských štátov, ako aj vybavenie všetkých potrebných náležitostí na riadne dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú členské štáty signatormi, prípadne iné nepredvídateľné okolnosti, ktoré nemožno predbežne určiť.

Konštatoval, že predmetné zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Voči vyššie uvedenému rozhodnutiu v zákonnej lehote podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie (opravný prostriedok podľa 3. hlavy 5. časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“)) dôvodiaci tým, že odporca vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci.

K námietke neodôvodnenia stanovenej dĺžky zaistenia, a to najviac do 08.02.2016, ako aj k námietke, že dĺžka zaistenia je dlhá a mala byť stanovená na kratšiu dobu, krajský súd uviedol, že v danej veci nejde o konkrétny dátum zaistenia ale ide o hraničný termín doby zaistenia. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je správny orgán povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel jeho zaistenia. V danej veci odporca postupoval v súlade s ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie, ale celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Dĺžka zaistenia závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie prípravy alebo výkonu prevozu navrhovateľa v zmysle nariadenia Dublin III do Maďarskej republiky.

Odporca dňa 08.11.2015 začal konanie vo veci zaistenia navrhovateľa na účel zabezpečenia a prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa nariadenia Dublin III, pretože u navrhovateľa existuje riziko jeho

úteku, vyplývajúce už z jeho nelegálnej migrácie po Európe. Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov, nemá žiaden doklad, ktorý by umožňoval zistenie jeho totožnosti. V posudzovanej veci u navrhovateľa existuje značné riziko jeho úteku, ktoré vyplýva z jeho nelegálnej migrácie po Európe, ako aj skutočnosť, že nemá pri sebe cestovný doklad, povolenie na pobyt, platné víza alebo platné dlhodobé víza. Odporca dĺžku doby zaistenia stanovil do 8.2.2016, pričom počas tejto doby vykoná všetky úkony potrebné na odovzdanie navrhovateľa do členského štátu, v ktorom požiadal o medzinárodnú ochranu. V danej veci ide o zabezpečenie akceptácie prevzatia zo strany úradov Maďarskej republiky, ako aj príprava prevozu, jeho technické, materiálne, personálne zabezpečenie prevozu a prevzatia navrhovateľa príslušnými orgánmi Maďarska.

K námietke týkajúcej sa skutočnosti, že navrhovateľ dňa 23.10.2015 požiadal na území Slovenskej republiky o azyl, a preto je potrebné prehodnotiť účel jeho zaistenia, a mal by byť prepustený zo zaistenia a umiestnený ako žiadateľ o azyl do Pobytového tábora Rohovce, krajský súd uviedol, že navrhovateľ je osobou, u ktorej je značné riziko jeho úteku, nakoľko už v minulosti ako žiadateľ o udelenie azylu na území Maďarskej republiky svojvoľne opustil tábor a odišiel z neho na neznáme miesto. Na uvedenom základe kompetentné orgány Maďarskej republiky s navrhovateľom dňa 28.7.2015 ukončili azylové konanie. Navrhovateľ je osobou bez cestovného dokladu, bez povolenia na pobyt, nie je možné okamžite zistiť jeho totožnosť, čím napĺňa kritériá ustanovené v § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov definujúce riziko úteku. Riziko úteku navrhovateľa je opodstatnené, pretože do doby jeho odovzdania Políciou Českej republiky bol cudzincom migrujúcim nelegálne cez štáty Európskej únie a Schengenského priestoru. Vzhľadom na uvedené, je nevyhnutné umiestnenie navrhovateľa v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, a nie v Pobytovom tábore Rohovce, kde by hrozilo, že sa nevráti dobrovoľne do pobytového tábora, ale bude sa pokúšať o útek do iných krajín Únie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd preskúmané rozhodnutie potvrdil (§ 250q ods. 2 O.s.p.).

II.

Odvolacie námietky navrhovateľa

Navrhovateľ podal proti predmetnému rozsudku krajského súdu odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b) a d) O.s.p., teda z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Nadalej trvá na tom, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, napadnuté rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a rozhodnutie odporcu je zmätočné pre svoju nezrozumiteľnosť.

Navrhovateľ zároveň poukázal na konštantnú judikatúru všeobecných súdov SR a Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť súčasne efektívne a účelné. Zároveň je správny orgán v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby je naplnený účel vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených aj inými právnymi predpismi.

Navrhovateľ ďalej namietol, že stanovená dĺžka zaistenia je dlhá a mala byť stanovená na kratšiu dobu. Podľa jeho názoru je taktiež stanovená dĺžka doby zaistenia odôvodnená nedostatočnými konkrétnymi existujúcimi skutočnosťami.

V súvislosti s uvedeným poukázal na judikatúru všeobecných súdov SR, v zmysle ktorej lehotu zaistenia je potrebné určiť presne a výstižne. Z formulácie zákona, že cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, je tiež potrebné vyvodiť, že dĺžka doby zaistenia musí byť tiež náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami v konkrétnom prípade, ktoré odôvodňujú takýto čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca. (rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Sp/20/2012).

Ďalej navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že dňa 23.10.2015 požiadal na území SR o azyl, a preto je potrebné prehodnotiť účel zaistenia, keďže podľa navrhovateľa by mal byť prepustený zo zaistenia a umiestnený ako žiadateľ o azyl v Pobytovom tábore Rohovce. Odporca pri rozhodovaní o tejto skutočnosti mohol a mal vedieť, no vôbec sa ňou nezaoberal. Rovnako podľa názoru navrhovateľa pochybil krajský súd keď sa takisto s uvedenou skutočnosťou dostatočne nezaoberal.

V prípade nutnosti zaistenia navrhovateľa tento mal byť zaistený podľa § 88a zákona o pobyte cudzincov.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Zároveň navrhol, aby odvolací súd nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu

Oporca vo svojom vyjadrení zo dňa 13.01.2016 sa stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu a odkázal na svoje stanovisko č. PPZ-HCP-BB7-91-083/2015-AV, zaslanom krajskému súdu dňa 25.11.2015.

Z tohto vyplýva, že s navrhovateľom bolo dňa 28.07.2015 ukončené azylové konanie v Maďarskej republike, pretože navrhovateľ odišiel zo záchytného tábora na neznáme miesto. Podľa čl. 28 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26.6.2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany sa takéto konanie (keď žiadateľ o azyl odíde z pobytového tábora do iného štátu a tam požiada o udelenie azylu) považuje za konkludentné späťvzatie žiadosti o azyl. Na základe uvedeného sa na navrhovateľa hľadí ako na tzv. "dublínskeho žiadateľa o azyl" a nie ako na žiadateľa o azyl na území Slovenskej republiky. Jeho žiadosť o udelenie azylu posudzuje krajina, v ktorej požiadal navrhovateľ o udelenie azylu prvýkrát. V prípade navrhovateľa je touto krajinou Maďarská republika.

Poukázal na to, že Maďarsko ako štát, kde navrhovateľ požiadal o udelenie azylu, sa zaväzuje na základe ratifikácie dohody, vziať žiadateľa späť ak sa nachádza na území iného štátu. Zodpovedný štát, teda Maďarsko, je povinné v zmysle čl. 18 ods. 1 písm. a), b), c) Nariadenia EP a R EÚ č. 604/2013 prevziať žiadateľa, ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte, resp. prijať späť žiadateľa, ktorého žiadosť je v procese posudzovania a ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.

Uviedol, že je opodstatnené riziko úteku navrhovateľa, nakoľko do doby jeho odovzdania Políciou Českej republiky bol cudzincom migrujúcim nelegálne v rozpore s čl. 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (bez cestovného dokladu, povolenia na pobyt, platného víza alebo platného dlhodobého víza) cez štáty Európskej únie a Schengenského priestoru.

Ďalším opodstatneným dôvodom zaistenia bola skutočnosť, že navrhovateľ už v minulosti ako žiadateľ o udelenie azylu na území Maďarskej republiky svojvoľne opustil tábor v meste Debrecen a odišiel z neho na neznáme miesto. Na základe čoho kompetentné orgány Maďarskej republiky s navrhovateľom dňa 28.07.2015 ukončili azylové konanie.

Poukázal na to, že navrhovateľ je osobou bez cestovného dokladu, bez povolenia na pobyt, čo znemožňuje ihneď zistiť jeho totožnosť, čím spĺňa kritériá ustanovené v § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov definujúce riziko úteku. Uvedené dôvody poukazujú na nevyhnutnosť umiestnenia navrhovateľa v ÚPZC Medved'ov, ktoré je režimovým zariadením a jeho neumiestnením v Pobytovom tábore Rohovce.

Ďalej uviedol, že pri rozhodovaní o zaistení sa riadil aj Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (prepracované znenie). Podľa bodu 15 Preambuly predmetnej smernice žiadatelia môžu byť zaistení len za veľmi jasne vymedzených výnimočných okolností stanovených v tejto smernici a v súlade so zásadou nevyhnutnosti a proporcionality, pokiaľ ide o spôsob a účel takéhoto zaistenia. Zaistený žiadateľ by mal mať skutočný prístup k potrebným procesným zárukám, akými sú opravné prostriedky pred vnútroštátnym súdnym orgánom. V čl. 7 ods. 2 predmetnej smernice je uvedené, že:

"Členské štáty môžu rozhodnúť o mieste pobytu žiadateľa z dôvodu verejného záujmu, verejného poriadku alebo v prípade potreby aj z dôvodu rýchleho spracovania a efektívneho monitorovania jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu." S poukazom na čl. 8 predmetnej smernice odporca uviedol, že zaistenie navrhovateľa v zmysle zákona o pobyte cudzincov podľa § 88 ods. 1 písm. c) priamo korešponduje s podmienkami zaistenia žiadateľa o azyl uvedených v čl. 8 ods. 3 písm. b) predmetnej

smernice, kde: "žiadateľa možno zaistiť iba na účely zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko úteku žiadateľa". Odporca mal za to, že zaistenie navrhovateľa je týmto v súlade s európskou ako aj národnou legislatívou.

V závere svojho vyjadrenia k odvolacím námietkam navrhovateľa odporca informoval, že navrhovateľ bol dňa 22.12.2015 o 13.00 hod. prepustený na slobodu z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. januára 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov „policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.“

Osobitným predpisom podľa citovaného ustanovenia je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 29.6.2013).

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov „štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.“

Podľa § 88a ods. 1 a 2 zákona o azyle „policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky

- a) na účel zistenia alebo overenia jeho totožnosti alebo štátnej príslušnosti,
- b) na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku,
- c) ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie,
- d) ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, alebo
- e) z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. c).

(2) Žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.“

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov „policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.“

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov „policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.“

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku „správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.“

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku „v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.“

Odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ už pri svojom prvom kontakte s odporcom dňa 14.08.2015 oznámil, že je žiadateľom o azyl v Maďarsku. Uvedené bolo preukázané tým, mal pri sebe preukaz azyllanta, vydaný Maďarskou republikou. Odporca následne zistil že azylové konanie v Maďarsku bolo dňa 28.07.2015 ukončené, nakoľko navrhovateľ odišiel zo záchytného tábora na neznáme miesto. Uvedené konanie sa v zmysle smernice č. 2013/32/EÚ (ďalej len „procedurálna smernica“) považuje za konkludentné späťvzatie žiadosti o azyl.

Podľa čl. 3 ods. 1 nariadenia Dublin III „členské štáty posúdia každú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú podá štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti na území ktoréhokoľvek z nich, ako aj na hranici alebo v tranzitnom priestore. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole III označený ako zodpovedný.“

Podľa čl. 18 ods. 1 písm. c) nariadenia Dublin III „členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí vzali posudzovanú žiadosť späť a podali žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.“

Odvolací súd považuje za potrebné predovšetkým odmietnuť argumentáciu súdu prvého stupňa, že vzhľadom na riziko úteku navrhovateľa, je tohto potrebné ponechať v Útvare policajného zaistenia Medveďov aj napriek tomu, že je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Okrem toho, že o tejto skutočnosti sa odporca vo svojom rozhodnutí vôbec nezmienil (napriek tomu, že v čase vydania rozhodnutia mu bola táto skutočnosť známa) a súd tak sám nad prípustnú mieru vyhľadával a nahrádzal absentujúcu argumentáciu odporcu, ktorého rozhodnutie preskúmava a tento jeho záver je navyše aj v rozpore s konštatovaním odporcu v jeho vyjadrení k návrhu, podľa ktorého sa na navrhovateľa hľadí ako na „tzv. dublinského žiadateľa o azyl“ a nie ako na žiadateľa o azyl na území Slovenskej republiky, treba tiež pripomenúť, že súd nedostatočne dôsledne vykladal obsah pojmu „značné riziko úteku“ vyplývajúce z aplikovaného ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c/ zákona a tiež nezaujal stanovisko k námietke navrhovateľa o potrebe prehodnotenia účelu zaistenia navrhovateľa ako žiadateľa o azyl s odkazom na ust. § 88a.

S poukazom na uvedené, bolo treba považovať námietku navrhovateľa vytykajúcu súdu prvého stupňa nesprávne skutkové zistenia a následne i nesprávne právne posúdenie veci za dôvodnú. Prihliadajúc na priebeh konania o zaistení navrhovateľa a zistený skutkový stav, možno tiež vyvodiť záver, že ani odporca doposiaľ bez pochybností neustálil záver o statuse navrhovateľa, ktorý najprv požiadal o udelenie azylu v Maďarskej republike a následne po tom, čo odišiel zo záchytného tábora v Maďarskej republike požiadal (podľa jeho vyjadrenia v zápisnici z 8.11.2015) o azyl dňa 23.10.2015 na území Slovenskej republiky.

Za daných okolností je teda zrejmé, že aplikácia ustanovenia 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov odporcom v čase vydania rozhodnutia nezodpovedala existujúcemu skutkovému stavu a bolo preto potrebné prepustiť navrhovateľa zo zaistenia, ak neboli prípadne splnené predpoklady vyplývajúce z ust. § 88a zákona o pobyte cudzincov.

Podľa ust. § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní z výroku musí byť okrem iného zrejmé, na základe akého právneho predpisu (podľa ktorého ustanovenia) odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa. Pokiaľ odporca podriadil zistený skutkový stav pod právnu normu, ktorá sa na vec nevzťahuje alebo sa nevzťahuje v uvedenom rozsahu, je potrebné vyhodnotiť, že napadnuté rozhodnutie

odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd pripomína povinnosť odporcu skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia vyplývajúci z ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona, teda, či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky.

Pozornosti odvolacieho súdu neunikli pretrvávajúce rozporné odpovede zo strany orgánov Maďarskej republiky, resp. informácie ohľadom statusu navrhovateľa, zaobstarané odporcom. V čase prevzatia navrhovateľa bol u neho nájdený preukaz azylanta, vydaný Maďarskou republikou. Následnou lustráciou bolo zistené, že azylové konanie v Maďarskej republike bolo dňa 28.07.2015 ukončené, nakoľko navrhovateľ v jeho priebehu opustil záchytný tábor pre utečencov v Debrecen.

Odpoveďou zo dňa 24.09.2015 pod číslom I-0/11844-2/2015 príslušný orgán Maďarskej republiky odmietol prevziať navrhovateľa z dôvodu nepostačujúcich podkladov.

Navrhovateľ dňa 23.10.2015 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Na základe uvedenej informácie bolo zistené dňa 06.11.2015, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl v Maďarskej republike.

Z uvedených dôvodov bol navrhovateľ napadnutým rozhodnutím odporcu „prezaistený“.

Podľa práva EÚ aj EDLP je zaistenie odôvodnené len vtedy, keď existuje reálna vyhliadka na vyhostenie, resp. vrátenie v rámci primeranej lehoty. Zaistenie prestáva byť odôvodnené a osoba musí byť okamžite prepustená (článok 15 ods. 4 Smernice o návrate), ak už neexistuje primeraná vyhliadka na vrátenie.

Vzhľadom na uvedené možno tiež konštatovať, že otázkou účelnosti a efektívnosti zaistenia navrhovateľa sa správny orgán ani krajský súd dostatočne nezaoberali.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že rozhodnutie odporcu je potrebné zrušiť, nakoľko rozhodnutie o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov nie je v súlade so zákonom. Neboli tak splnené predpoklady na jeho potvrdenie súdom prvého stupňa, a odvolací súd preto odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil (§ 250ja ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd o okamžitom prepustení navrhovateľa zo zaistenia nerozhodol, vzhľadom na skutočnosť, že z vyjadrenia odporcu k odvolaniu zo dňa 13.01.2016 vyplýva, že navrhovateľ bol dňa 22.12.2015 z útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov prepustený a takýto výrok by bol teda nadbytočný.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ, ktorý mal v konaní úspech si právo na náhradu trov konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.